

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ . . . δρ. 7.— Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος . . . 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Δ' Περιόδου, ἑκάστου λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 18 Δεκεμβρίου 1904

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 3

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, ὅταν οἱ δύο ἐξάδελφοι ἐφθασαν εἰς τὴν φυτεῖαν. Οἱ δούλοι ἦσαν ἑτοιμοὶ ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τὰς καλύβας τῶν διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δεῖπνόν των· μόνον τὸ ἐργαστάσιον ἔλαμπεν ἀκόμῃ μὲ τὰς φλόγας τῶν φούρνων τοῦ καὶ ἐσκόρπιζεν ὀλόγυρα, εἰς μεγάλην ἀκτῖνα, τὰς οἰνοπνευματώδεις ἀναθυμιάσεις του.

Ἡ ἐμψάνισις ὅμως τοῦ Γιανουρῆ ἐφάνη σὰν νὰ ἐπροξένησεν καὶ ποῖαν ἀναστάτῳσιν εἰς ἓνα ὄμιλον Ἰνδῶν, οἱ ὅποιοι κατεγίνοντο νὰ ἐτοιμάσῃ εἰς τὸ ὑπαιθρον τὸ ἐσπερινόν των φαγητόν. Τοὺς εἶδαν νὰ σηκώνωνται γρήγορα, νὰ δείχνουν μὲ τὸ δάκτυλον τὸν ὁμόφυλόν των καὶ ν' ἀνταλλάσσῃ μερικὰς βιαστικὰς λέξεις.

Ἄλλ' οὔτε ὁ Δὸν Ραφαήλ, οὔτε ὁ Ἀλόνσος, οὔτε ὁ Γιανουρῆς τοὺς ἐπρόσεξαν. Διηρβύθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ κατώφλιον ἓνας ἄνθρωπος κοντός, ἄλλ' ἄρκετὰ εὐμελὲς, μὲ μαυρεῖον δέρμα, τὸ ὅποion εἶχε χαλκοχρόμους ἀνταυγίας, μὲ μάτια ζωηρά καὶ ἐξυπνα, νέος ἀκόμῃ, διότι δὲν ἐφαίνετο ἐπάνω ἀπὸ τριάντα ἐτῶν, τοὺς ἐπερίμενεν.

Ἦτο ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος, ἓνας καλὸς καὶ ἄξιος μιγάς ἡ μ. α. μ. α. λ. ο. υ. κ. ο. ς, ὅπως ὀνομάζουσιν ἐκεῖ κάτω τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἐπιγαμίας Ἰνδῶν καὶ Μαύρων, — ἄνθρωποι πιστοί, ἀνδρεῖοι καὶ ἰδίως ἐξυπνότατοι ὅλοι.

— Καλὴσπέρα, ἀφέντη, εἶπεν ἀνασηκόντων εὐγενέστατα τὸ μεγάλο του ψάθινο καπέλλο, τὸ ὁποῖον ἔμοιαζε σὰν τεράστιον μανιτάρι. — Εἶχα ἀρχίσῃ ν' ἀνησυχῶ, καὶ ἐλόγαραζα νὰ πάρω μερικοὺς μαύρους νάρθηδες νὰ σας βοηθήσω.

— Τὸν ἐσκότώσαμε τὸν ἱαγουάρο, Χάρα, εἶπεν ὁ δὸν Ραφαήλ· ἢ μᾶλλον, τὸν ἐσκότωσε αὐτὸς ὁ Ἰνδὸς μὲ τὴ βανάγια του.

— Πρώτῃ φορά τὸν βλέπω, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀφέντη.

— Τὸ πιστεύω, Χάρα. Ἐρχεται ἀπὸ πολὺ μακρὰν. . . Ποῦ εἶνε ὁ Βελάσκος;

— Ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα μαῦρον, ποῦ εἶνε ἄρρωστος βαρὺ.

— Τί ἔχει;

— Ἐλῶδη πυρετόν, ἀφέντη.

— Ὁ Βελάσκος εἶνε καλὸς γιαιτρός, καὶ θὰ τὸν κάμῃ καλά.

— Νά τὸν εἰδοποιήσω πῶς ἐπεστρέψατε;

— Ἀμέσως μάλιστα. Ἐχω νὰ τοῦ πῶ σοβαρὰ πράγματα. Εἶνε ἑτοιμὸ τὸ φαγητόν;

— Μάλιστα, ἀφέντη. Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένο στὴν ταράστα...

— Ἐλα, Ἀλόνσε.

Ἐμβήκαν εἰς τὴν κατοικίαν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ δῶμα, ἀκολουθούμενοι πάντοτε ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν

σιγηλὸν Ἰνδόν. Ὁ ἐπιστάτης εἶχε φροντίσῃ νὰ ἐτοιμασθῇ ἐξαίρετα καὶ νόστιμα κρύα φαγητά, καὶ εἶχεν ἀνάψῃ μίαν λάμπαν.

Ἀεράκι δροσερό, μυρωμένο μὲ γίλια ἀρώματα, ἤρχετο ἀπὸ τὸν ποταμὸν καὶ ἔκαμνε νὰ θροῦν τὰ μεγάλα φύλλα τῶν μαξιμιλιανῶν φοινίκων καὶ τὰ κόκκινα ροιάνθεμα, τὰ ὅποια ἦσαν ἀνθισμένα κοντὰ εἰς τὸ δρόμακτον.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ ὁ Ἀλόνσος ἐκάθισαν εἰς τὸ τραπέζι· ὁ πρῶτος ἐξεβούλωσε μίαν μπουτλλίαν μὲ παλαιὸ κρασί τῆς Ἰσπανίας, τὸ ὁποῖον μὲ πολλοὺς κόπους καὶ βάσανα εἶχε μεταφερθῇ εἰς τὴν φυτεῖαν.

— Πεινᾷς, ἡρώτησεν ὁ καλλιεργητής, στρέφων πρὸς τὸν Ἰνδόν, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ὀρθὸς εἰς μίαν γωνίαν.

— Ὁ Ἰνδὸς ποῦ

Καὶ προδίδει ! — ἐπρόσθεσε μία φωνή. (Σελ. 18, στήλ. α'.)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

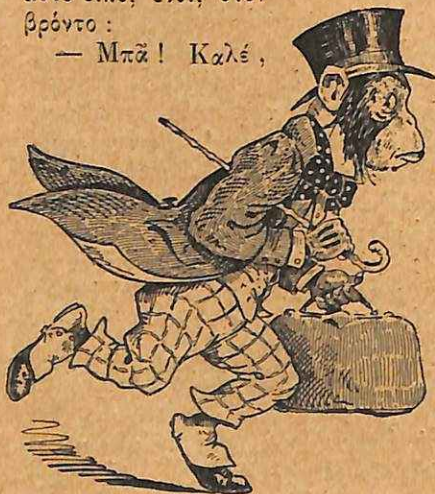
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Σπουδαία, παραπολύ σπουδαία ἦτον ἡ ἐρώτησις ποῦ ἔκαμιν ἡ κυρά - Ἀρκούδα :

— Τί θά 'πῇ αὐτὸ τὸ «Δ. Φ.» ;

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, οὔτε ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ δὲν ἤξευρε τί θά 'ποῦν αὐτὰ τὰ δύο γράμματα μὲ τὰς τελευτέας. Ἀλλὰ αὐτὴ, ἡ κατεργάρα, δὲν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπον νὰ φανῇ ὅτι ἦτο πρᾶγμα καὶ νὰ μὴν τὸ ξεύρη ! Δι' αὐτὸ εἶπε, ἔτσι, στὸν βρόντο :

— Μπα ! Καλέ,

«Ἦλθε νὰ μᾶς φωτίσῃ !»

δὲν το ξέρετε, ἀγαπητὴ μου κυρία Ἀρκούδα ; ... Ἐλάτε δά ! χωρατεύετε ... Ἐγὼ ἐπαρρούσα πῶς τὸ ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι «Δ. Φ.» σημαίνει «Δάσκαλος Φαφλατᾶς».

— Χά, χά, χά ! τί ἀστεῖο ! τὸ λέγει καὶ μοναχὸς του, πῶς εἶνε δάσκαλος φαφλατᾶς ! — εἶπεν ἡ παγεῖα κυρά Ἐλεφαντίνα. Καὶ ὅμως αὐτὸ θά'ν ἀληθινόν ! Ἐγὼ τὴν ιδέα ὅτι τὸν ἐδιώξαν ἀπὸ τὸ βασιλεῖόν τους ἐκεῖνα τὰ πλάσματα, ποῦ ὁ κόσμος τὰ λέγει ἀνθρώπους !

— Ὡ κυρία μου, ὅχι ! δὲν το πιστεύω ! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ. Αὐτὸς λέγει πῶς οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ, καὶ πῶς ἐκαλοπερνοῦσε μαζί τους ! Νὰ τον ἀκούσετε μάλιστα, ἅμα μιλήῃ γιὰ τὸν Πολιτισμὸν ! ... Λέει «Πολιτισμός», καὶ κολλᾶνε τὰ χεῖρά του ! Εἶνε, λέει, ἔξοχο πρᾶγμα ὁ Πολιτισμός !

— Τρώγεται ; ... σὰν τὸ μέλι ; ... ἄρχισε νὰ εἰπῇ ἡ κυρά Ἀρκούδα.

Ἀλλὰ ἡ φιληνάδα τῆς, ἡ Ἐλεφαντίνα, τὴν ἐσκούντησε μὲ τὴν προδοκίαν τῆς διὰ νὰ σωπάσῃ, καὶ ἠρώτησεν ἀμέσως τὴν δεσποινίδα Ἀλεποῦ :

— Καὶ δὲν μου λέτε, — ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι εἶνε καλοὶ, καὶ τὸν ἀγαποῦσαν, τί ἤθελε νὰ τοὺς ἀφίσῃ καὶ νὰ

γυρίσῃ πάλιν ἐδῶ, στὸν τόπο μας ;

— Μὰ ξεύρετε, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ λέγει πῶς ἔφυγε, ὅχι γιὰ κανέναν ἄλλον λόγον, παρὰ διότι ἤθελε ὅ,τι ἔραθε αὐτὸς, νὰ το μάθωμε καὶ ἐμεῖς ἤλθε, λέει, νὰ μας φωτίσῃ, νὰ μας εὐεργετήσῃ, νὰ μας ποτίσῃ μὲ τὰ νάματα τῆς παιδείας καὶ τῆς σοφίας ! Οἱ ἄνθρωποι ἐπέσανε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνῃ μαζί τους, καὶ αὐτὸς, λέει, τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἐθεώρησε ὅμως χρέος του καὶ καθήκον του νὰ γυρίσῃ πίσω. . .

— Λέγω μὲ τὸν νοῦ μου : καλὰ θῆνε νὰ του στείλω τὰ μικράκια μου, — εἶπεν ἡ κυρά Ἀρκούδα. Θὰ πάγῃ στὸ σχολεῖόν του καὶ ὁ μικρὸς Λεονταράκης ;

— Ἐννοεῖται ! ὅλεις καὶ ρώτημα ; εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ. Καὶ σὰς βεβαίονω, ὁ κύριος Μαίμουδιάδης Δ. Φ. θαυρῇ τὸν δάσκαλό του, . . . θὰ τα εὖρη δηλαδὴ μπαστούνια μ' αὐτὸ τὸ σκανδαλιάρικο ἀγόρι ! . . . Μὲ συγχωρεῖτε ὅμως. Πηγαίνω νὰ τα 'πῶ καὶ τῆς κυρίας Λύκου.

Ἐχαιρέτισε καὶ ἔφυγε. . .

Ὅσα εἶχεν εἰπῇ ἡ δεσποινὶς Ἀλεποῦ, ἀπεδείχθη ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον, ὅτι ἦσαν σωστά καὶ ἀληθινά. Ἐγέμισε τὸ δάσος, τὰ δένδρα, αἱ πέτρες, ἀπὸ τοιχοκολλημένα προγράμματα. Καὶ ἐπὶ τέλους, ἤλθεν ἡ ἡμέρα ποῦ ὁ ἄρχικαν τὰ μαθήματα εἰς τὴν Σχολὴν μετ' Οἰκοτροφείου τοῦ κυρίου Μαίμουδιάδου, Δ. Φ. (Ἔπειτα συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

— Ὅτι εἶμαι πάνσοφος, — περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι κανεὶς σας δὲν ἀμφιβάλλει. Ὅτι ὅμως θὰ εἶχα νὰ σας προτείνω καὶ σοφὰ μαθηματικὰ προβλήματα, πολὺ ὑποπεύομαι ὅτι κανεὶς σας δὲν το εἶχεν ὑποπευθῇ. Λοιπόν, σὰς τα προτείνω, καὶ σεῖς νὰ τα λύσετε :

1ον. Ἄν σας χαρίσουν ἓνα κονδυλοφόρον καὶ ἓνα μολύδι, καὶ σας εἰποῦν ὅτι τὰ δύο μαζί κάμνουν δραχμὰς 2 καὶ ξίξαι 2 δραχμὰς παραπάνω ἀπὸ τὸ μολύδι, — πόσον κάμνει τὸ μολύδι ;

2ον. Ἄν μία γαλλοπούλα ζυγίξῃ 4 ἀκάδας καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ βάρους τῆς, πόσον εἶνε τὸ βάρος τῆς ;

— Ὅσοι λύσουν καὶ τὰ δύο προβλήματα θὰ λάβουν μίαν λαχ. ὁμολογίαν, ὅσοι λύσουν τὸ ἐν πρόβλημα θὰ λάβουν ἓν λαχεῖον, ὅσοι δὲν λύσουν κανὲν θὰ λάβουν. . . ἄδικα τὸν κόπον νὰ τα λύσουν. . .

Αἱ λύσεις δέον νὰ μοι σταλῶσι μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου, καὶ τότε θὰ σας γράψω καὶ ἄλλα σοφὰ προβλήματα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΗΜ. τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ». — Ὅταν ὁ Ἀνανίας μοῦ ἔφερε τὰ ἄνω εἰς χειρόγραφον καὶ τὰ ἀνέγνωσα, τὸν ἠρώτησα κατατρομαγμένη :

— Ἀνανία, ἐτρελλάθης ; Αὐτὰ τὰ προβλήματα εἶνε ἀπλούστατα. Ὅλα τὰ ἀγαπητὰ μου παιδιὰ θὰ τα λύσουν ἀμέσως. Καὶ ποῦ θὰ εὖρης τόσας χιλιάδας ὁμολογιῶν καὶ λαχεῖων γὰ μοιράσῃς ;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία Διάπλασις, ἀπήντησεν ἀπαθέςτατα ὁ Ἀνανίας. Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ κατορθώσουν πολλοὶ νὰ λύσουν τὰ προβλήματα μου, καὶ ὅλοι ἂν τα λύσουν, εἶμαι ἱκανὸς ἐγὼ νὰ ἐκπληρώσω τὰς υποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνω μὲ τὴν προκήρυξίν μου.

— Τέλος πάντων, ὑπ' εὐθύνῃ σου τὰ βραβεῖα ; . . .

— Ὑπ' εὐθύνῃ μου.

Καὶ ὁ Ἀνανίας μὲ ἀπεχαιρέτισε μὲ πόζαν τοῦλάχιστον δισεκατομυριούχου !

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

— Βεβαίως, μητριὰ μας ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Τί ἄλλο νομίζεις πῶς θὰ ἦταν, ἂν δὲν εἶνε μητριὰ μας ; ... Ἐβεβλήνα, μὴ βάλης, σὲ παρακαλῶ, τὲς φωνές, ἂν σοῦ τὸ 'πῶ. . . Βλέπω μὴ ἀράχνη, ποῦ πηγαίνει νὰ χωθῇ στὸν λαιμό σου. . .

Καὶ ὅμως ἡ Ἐβεβλήνα ἔβαλε τὲς φωνές. Τὰ μικρὰ ἐγέλασαν μὲ τὴν τρομάν της, ἐνῶ ἡ Μαριωρὴ τῆς ἐτίναξε πέραν τὴν ἀράχνην. Ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία πάντοτε ἐπροσπαθοῦσε νὰ διδάξῃ τὰς ἀδελφὰς τῆς πῶς νὰ ὑποφέρουν μὲ καρτεροψυχίαν τὰ ατυχήματά των, ἦτον ἑτοιμὴ νὰ ἐμφωνήσῃ λόγον παραινετικὸν πρὸς τὴν Ἐβεβλήναν, ἀλλὰ ἡ μικρούλα Οὐίνιφρεδ τόσον εἶχε πάρῃ φόρον μὲ τὴν νέαν τῆς ἀνακάλυψιν, ὥστε δὲν τὴν ἄφισε καν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Μά... ἂν εἶνε ἀλήθεια μητριὰ μας, εἶπε, ἐμεῖς δὲν 'μποροῦμε νὰ τὴν ἀγαποῦμε. Ἐγὼ δὲν ἀκουσα ποτὲ γιὰ καμμιά μητριὰ πῶς ἦταν καλὴ !

— Καὶ ποιὲς μητριεὶς ξέρεις ἐσύ ; ἠρώτησεν ἡ Μαριωρὴ.

— Οὐ ! ἓνα σωρό... Ἦτανε ἡ μητριὰ τῆς Σταχτοπούτας, καὶ ὕστερα ἦτανε ἡ μητριὰ τοῦ κοριττοῦ ποῦ ἐπήγαγε καὶ ἐγέμιζε τὴ στάμνα του στὴ βρύσι, καὶ ὕστερα ἦτανε ἡ μητριὰ τοῦ κοριττοῦ ποῦ το ἔστειλε νὰ εὖρη φράουλες μέσα στὸ χιόνι, καὶ ὕστερα ἦτανε ἡ μητριὰ τῆς Ἀσπρούλας ! — ἀπήντησε μὲ θριαμβευτικὸν ὄφρος ἡ Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία ἦτο ἐντριβεστάτη εἰς τὸν παραμύθιον, ἂν καὶ δὲν ἤξευρε τίποτε ἄλλο. — Καὶ ὕστερα ἦτανε ἓνα σωρὸ ἄλλες μητριεὶς, μοναχὰ πού τὰς ἐξέχασα, μὰ ἦτανε ὅλες παραπολύ καλές.

— Ἀλήθεια λέγει, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἰσαβέλλα. Κ' ἐγὼ εἶμαι βεβαία πῶς ἦταν ἓνα σωρὸ μητριεὶς στὴν ἱστορίαν, μοναχὰ ποῦ δὲν θυμοῦμαι καλὰ τὴν ἱστορίαν μου.

— Νὰ ! ὁ βασιλεὺς Σολομών εἶχε χιλιάδες ! εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Ὅχι, ὅχι ! ἐφώνασεν ἡ Δωροθέα. Δὲν ἦσαν μητριεὶς του, ἦσαν γυναῖκες του.

— Λοιπόν, κάθε παιδί του εἶχε χιλιάδες μητριεὶς ! ἐπέμεινεν ἡ Ἐλεονώρα. ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ εὐκολα.

— Ἐπὶ τέλους, αὐτὸ δὲν μας ἐνδιαφέρει καὶ τόσο ! εἶπεν ἡ Δωροθέα, μετὰ σκέψιν. Μαζί μας δὲν ὀχλὴ πολλὰς δόσοληψίας, καί, φυσικά, θὰ τῆς ἐξηγήσωμε πῶς περνοῦμε ἐμεῖς. Ὅπωςδὴποτε, πρέπει νὰ περιμείνωμεν τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ νὰ μὴν εἴμαστε προκατειλημμένες ἐναντίον τῆς. Ἄν ὑπῆρχε καιρὸς, ἡμπορούσαμε νὰ συμβουλευσώμεν τὸν πατέρα μας νὰ το σκεφθῇ δυὸ φορές, πρὶν το κάμῃ ! ἀλλὰ, ἀφοῦ τώρα εἶνε πολὺ ἀργά, πρέπει νὰ πάρωμε τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν καλὴν του ὄψιν καὶ νὰ τὴν ἰδοῦμε τί λογὴς εἶνε. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, πρέπει ὅλες μας νὰ προσπαθώσωμεν νὰ τὴν ἀγαπήσωμεν, καί, ἂν δὲν το κατορθώσωμεν, τὸ σφάλμα δὲν θὰ εἶνε ἰδικόν μας, καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν κανένα βάρος στὴ συνειδήσιν μας.

— Ἐγὼ ὅμως τὴν ἀντιπαθῶ ἀπὸ τώρα, παρετήρησεν ἡ Οὐίνιφρεδ.

— Ὅχι, δὲν κάνει νὰ τὴν ἀντιπαθῇ ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα μὲ ἐπιτακτικὸν τόνον. Πρέπει νάσαι καλὸ κορίτσι, καὶ νὰ κυττάξῃς νὰ τὴν ἀγαπήσῃς.

— Ἀφοῦ το λές, πρέπει «Ἡ Ἐβεβλήνα ἔβαλε τὲς φωνές.» (Σελ. 20, στήλ γ.) νὰ το κάμω, εἶπε μ' ἓνα στεναγμὸν ἡ Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία συνήθως ἔκαμινεν ὅ,τι τῆς ἔλεγεν ἡ μεγάλη ἀδελφή.

— Ἐδαρέθηκα τὴν συζήτησιν ! εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα.

Καὶ μαζί μὲ τὴν Ἰσαβέλλαν ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ σαχαρλόουν εἰς τὸ δένδρον ὅπου ἦτο ἀκουμβισμένη ἡ Δωροθέα.

— Πρέπει νὰ γράψωμε καὶ γράμμα, εἶπεν ἡ Μαριωρὴ. Ἔτσι παραγγέλλει ὁ πατέρας.

— Πρέπει καὶ νὰ φωτογραφηθοῦμε, ἐπρόσθεσε μὲ χαρὰν ἡ Ἐβεβλήνα. Πρέπει νὰ μας φωτογραφήσουν μὲ τὰ καλύτερα ρούχα μας καὶ μὲ ξέπλεχα τὰ μαλλιά.

— Ὅχι ! ὅχι ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Πρέπει ἡ εὐγενία τῆς νὰ μας 'δῇ, ἔτσι ὅπως ἤμασταν, μὲ τὰ καθημερινά

μας. Τὰ ἄλλα εἶνε προσποιήσις. . . Ἡ Ἐβεβλήνα ἐκατέβασε τὰ μούτρα, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὴν φωτογραφήσουν.

— Μὰ δὲν καταλαβαίνω, διὰ ποῖον λόγον νὰ σταθοῦμε διαφορετικὰ καὶ ὅχι ὅπως τὸ σύνηθες ! εἶπεν ἡ Δωροθέα. Καλλίτερα εἶνε νὰ μας μάθῃ διὰ μιᾶς μὲ ὅλες μας τὰς ἰδιορρυθμίας, τὰς ἰδιοσυγκρασίας καὶ τὰς ἰδιοπροσωπίας !

Αἱ ἄλλαι τα ἔχασαν μὲ αὐτὰς τὰς ἡχηρὰς λέξεις, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κατωμένη Ἐβεβλήνα ἐκύτταξε μὲ θαυμασμὸν τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Καὶ εἶνε ὁμορφες ; ἐφώνασεν ἡ Ἐλεονώρα ἀπὸ τὸ δένδρον, εἰς ἓνα κλάδον τοῦ ὁποίου αὐτὴ καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἦσαν τώρα καθισμέναι, ἀλλὰ εἰς τὸν ἀκατάλληλον θέσιν, ὥστε μίαν ἐξαφνικὴν κίνησιν τῆς μιᾶς βεβαίως θὰ ἐπετοῦσε κάτω τὴν ἄλλην.

— Ποιὲς ἂν εἶνε ὁμορφες ;

— Αὐτὲς αἱ δι' ἡμᾶς, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

φανωμένη μὲ τὸν μπαμπά. θὰ εἶνε τώρα Κυρία Μάρσαλ, εἶπεν ἡ Ἐβεβλήνα. — Ὡ ! βέβαια ἐννοεῖται ! εἶπεν ἡ Δωροθέα μὲ θυμὸν, διότι ἐγένετο ἔξω φρονῶν, ὅταν ἔκαμινε κανένα λάθος. Αὐτὸ ἤθελα νὰ 'πῶ καὶ ἐγὼ δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τα λεπτολογώμε καὶ τόσο.

Καὶ ἄρχισε νὰ γράψῃ τὸ «Ἀγαπητὴ Κυρία Μάρσαλ», χωρὶς νὰ δειξῇ ὅτι ἐπρόσθεξεν εἰς τὰ κρυφοχαχίσματα τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τῆς Ἐλεονώρας, ποῦ ἄνοιγεν ἡ καρδοῦλα των ὅταν ἡ Δωροθέα ἔπεφτεν ἔξω.

— Καλὰ εἶνε ἔτσι ; εἶπε καὶ ἔξηκοῦθη :

«Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐπιστολήν σας, ἂν καὶ μᾶλλον ἐξεπλάγημεν ὅταν ἐμάθαμεν τὰ νέα. Ἐννοεῖται, ὅσοι σὰς ἴδωμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἀπερισκέπτους ὑποσχέσεις, ἀλλ' ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι ποθεῖτε νὰ μας κάμετε εὐτυχεῖς, νομίζομεν ὅτι δυνάμεθα νὰ ὑποσχεθώμεν ὅτι θὰ προσπαθῶμεν νὰ σας δεχθώμεν καλῶς εἰς τὸν κύκλον μας.»

Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε :

φωτογραφηθοῦμε μὲ αὐτὰ τὰ ρούχα καὶ μὲ αὐτὰ τὰ σκουφώματα.

— Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ φορέσω τὸ σκουφώμα μου στὴν πόλιν μέσα ! εἶπεν ἡ Ἐβεβλήνα μὲ ἥρεμον, ἀλλὰ ἰσχυρογνώμονα τόνον.

— Δὲν νομίζεις ὅτι μὲ τὰ καπέλλα φαίνονται καλλίτερα τὰ πρόσωπά μας, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους, αὐτὸ χρειάζεται ; εἶπεν ἡ Μαριωρὴ, ἡ ὁποία ἐκύτταξε πῶς νὰ προλάβῃ τὴν ἀναπόφευκτον φιλονεικίαν, ἡ ὁποία ἤγαπεν, ὅταν ἡ θέλῃς τῆς Δωροθέας καὶ ἡ ἰσχυρογνώμοσύνη τῆς Ἐβεβλήνας (ἡ Δωροθέα ἡ ἰδία εἶχε κάμῃ αὐτὴν τὴν διάκρισιν) ἤρχοντο εἰς σύγκρουσιν.

Μετὰ βραχεῖαν συζήτησιν, ἡ Δωροθέα ὑπεχώρησεν ὅσον ἀφορᾷ τὰ καπέλλα, καὶ ἔστρεψε πάλιν τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὴν ἐπιστολήν.

— Εἶνε ἀποφασισμένον ὅτι θ' ἀπαντήσωμεν, εἶπεν, ἀφοῦ ἔμεινε σιωπηλὴ ὀλίγας στιγμὰς. Λοιπόν, καλλίτερα εἶνε νὰ σκεφθώμεν τώρα τί θὰ γράψωμεν. Ἐγὼ, θὰ κάμω ἀμέσως σχέδιον ἐπιστολῆς σ' αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χαρτί. . .

— Πῶς θ' ἀρχίσῃς ; ἠρώτησεν ἡ Μαριωρὴ.

— Μὲ τὸ «Ἀγαπητὴ δεσποινὶς Δὴ», ἐννοεῖται. Τὸ «Ἀγαπητὴ» δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν εἰς τὰς ἐπιστολάς, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

— Μά... ἂν εἶνε στεφανωμένη μὲ τὸν μπαμπά, θὰ εἶνε τώρα Κυρία Μάρσαλ, εἶπεν ἡ Ἐβεβλήνα. — Ὡ ! βέβαια ἐννοεῖται ! εἶπεν ἡ Δωροθέα μὲ θυμὸν, διότι ἐγένετο ἔξω φρονῶν, ὅταν ἔκαμινε κανένα λάθος. Αὐτὸ ἤθελα νὰ 'πῶ καὶ ἐγὼ δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τα λεπτολογώμε καὶ τόσο.

Καὶ ἄρχισε νὰ γράψῃ τὸ «Ἀγαπητὴ Κυρία Μάρσαλ», χωρὶς νὰ δειξῇ ὅτι ἐπρόσθεξεν εἰς τὰ κρυφοχαχίσματα τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τῆς Ἐλεονώρας, ποῦ ἄνοιγεν ἡ καρδοῦλα των ὅταν ἡ Δωροθέα ἔπεφτεν ἔξω.

— Καλὰ εἶνε ἔτσι ; εἶπε καὶ ἔξηκοῦθη :

«Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐπιστολήν σας, ἂν καὶ μᾶλλον ἐξεπλάγημεν ὅταν ἐμάθαμεν τὰ νέα. Ἐννοεῖται, ὅσοι σὰς ἴδωμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἀπερισκέπτους ὑποσχέσεις, ἀλλ' ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι ποθεῖτε νὰ μας κάμετε εὐτυχεῖς, νομίζομεν ὅτι δυνάμεθα νὰ ὑποσχεθώμεν ὅτι θὰ προσπαθῶμεν νὰ σας δεχθώμεν καλῶς εἰς τὸν κύκλον μας.»

Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε :

Πέτρος με τὸν Τριπτόλεμον, Παραδείσιον, Πτηνόν, Χωρικὴν Ρουμανίδα, Ἡλεκτρικὸν Σιδηροδρομὸν καὶ Νύμφην τῆς Προποντίδος· — ἡ Ὁρὰ Ἀκτίς με τὸ Ἄλυσον Αἰνίγμα, Ἀδραν τοῦ Ζαππείου, Ἀκακίαν καὶ Κυρίαν με τὰς Καμελίαν· — ἡ Ἀδρα τῆς Ἀνοίξεως με τὴν Λιακὴν Ἡρώδα, Εὐάνδρον Ἡπειρόν, Γοργόφτερον Ἐλπίδα, Χαριτωμένο Ἀγγελουδί καὶ Λουλουδί τῆς Καρδιάς· — ἡ Ἑσπερία Ἀδρα με τὴν Ροδιζουσαν Ἀυγὴν, Μεγιστέα, Ἀγροτικὴν Χαράν, Μεσημβρινὴν Ἀκτὶνὰ καὶ Ἡλιακὴν Ἀκτὶνὰ — τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς με τὸ Νεροβραστον Κολοκύθι, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Νυκτοκόρακα καὶ Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ· — ὁ Ἑλληὴν Ἀθλητὴς με τὴν Χλόην, Πάντα Γελοστήν, Κυρίαν Τρίκι-Τράχα, Ροδοδάκτυλον Ἡδὴ καὶ Βαρναλγοῦσαν Ὀρφανήν.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἀν δὲν ἀταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μικρὸν Βεροσδέφην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα: σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μου φίλης.) **Λιονισμένην Κούκλαν** (ἔστειλα τὸ ψευδώνυμον ἐνεκρίθη αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) **Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός**, **Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ** (ἔστειλα εὐχαίρει καλὰς προόδους εἰς τὸ Ἀρσίνειον) **Βράχον τοῦ Παλῆρον** (διὰ αὐτὰ σὲ συχαίρω) ἀλλὰ, καθὼς γνωρίζεις, μόνον διασήμων συγγραφέων μυθιστορήματα δημοσιεύω· ἂν γίνῃς τοιοῦτος καὶ σὺ μίαν ἡμέραν, τότε εὐχαρίστως πρὸς τὸ παρὸν μόνον συνδρομητὴς μου εἰσπορεύς νὰ εἰσέλῃς) **Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὥρατα γράφεις!) **Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας** ([EE] ὥστερ' ἀπὸ τόσο κινίνο, αὐτὰ τὰ δύο ἔβημα θὰ σε κάμουν, ἐλπίζω, ἐντελῶς καλὰ!) **Σερενάταν τοῦ Σούμπερ** ([EE] διὰ τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἐντυπώσεις σου) ἀλλὰ νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ μὴ σε ἰδῶ, αὐτὸ δὲν τοῦ περιμένα ποτέ· ἄς εἶνε, τὴν ἄνοιξιν θὰ με ἱκανοποιήσῃς.) **Μαθητὴν Δραγαφάστου** (βραβεῖον ἔστειλα) **Γιάννην Μάστορον** (εὐχαριστῶ ἔστειλα) **Σπῆνον** (ἄχ, αὐτὰ τὰ μαθημάτα!...) **Θεοβίτην** (εὐχαίρει νὰ μου ἀναγγεῖλῃς γρήγορα ὅτι ἔγιναν ἐπιμελείς οἱ ἀνεψιοὶ κ' ἐκρίθησαν ἄλλοι ψευδώνυμοι) **Ξενιτευμένο Ἑλληνοπόπουλο** (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ περιμένω) **Κυρίαν Σκαρφαλόστου** ([EE] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν ἔγινε καλὰ ἡ Δουκίς) **Ὀπασιάν Παραδείσου** ([E], ἡ ὁποία, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας, κατώρθωσε καὶ αὐτὴ νὰ γίνῃ Πράκτωρ μου· τί χαρά!) **Μακρολαίμην** (τί νὰ γίνῃ! εἰμποροῦν νὰ λείβουν τὰ μαθημάτα δι' αὐτὸ καὶ ὁ Σπῆνος μου γράφει σήμερον τόσον ὀλίγα καὶ μένο καλοκαίριαι, ἐξ) **Ἀγγελον τῆς Νίκης** ([E] βραβεῖον ἔστειλα) ἐλπίζω ὅτι ἐπέτυχες εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ ἤδη προσεληθῇς) **Λευκὴν Νύκτα** (ἔστειλα) **Μεταγχολικὸν Ἑλληνομύτην** (σὲ συχαίρω διὰ τοὺς γίμους τῆς ἀδελφῆς σου) **Πετρομένον** (χαίρω πολὺ ἔγινε καλὰ βραβεῖον ἔστειλα) **Στυλιαδὸν Θεολογίτην** (εὐχαριστῶ πολὺ, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ ἀριθμὸς θαυέσης) **Φαίδιμην** (ἡ καμένη ἡ ἀδελφὴ σου! τώρα πῶς εἶναι;) **Γλωσσικοπέταν** ([EE] ἀνέγνωσα δια: αὐτὰς τὰς περιπέτειας καὶ εἶδα ὅτι εἶχες δίκαιον) **Μεγαλοπρεπὴ Φύσιν** ([EEE] ὠραϊότατα ὅσα γράφεις καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ) **Τρέμον Ἀνακατωμένον** (ναί) ἀλλὰ νὰ μου γράψῃς πῶς συχνά) **Παίδι τῆς Καρδιάς** (τὸ ὅποιον θάγοράς καὶ τὸ Σῆμα, διὰ νὰ εἶνε τέλειος συνδρομητὴς) **Βασιλέα τῶν Μαύρων** (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) δυστυχῶς, πρὸς τὸ παρὸν, αὐτέρας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ ἄνευ αὐτέρας τῆς συνδρομῆς· καὶ τοῦτο ἵσως θὰ ἦτο βαρὺ διὰ τοὺς περισσότερους) **Μικροῦταικον** ([EE] εἰ ὥρατα ζωγραφίσσῃς τὴν ἐθαύμασα πολὺ) **Τριπτόλεμον, Νυκτοκό-**

ρακα, Τετράφυλλο Τριφύλλι (ἀν ἔχῃς τύχη, γιατί ὄχι;) **Νυκτοφύλακα, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης** (ἔχει καλῶς) **Ροδόπην** (φίλησε μου τ' ἀδελφάκια) **Ἐκάτην**, κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Δεκεμβρίου** θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως

Η προθεσμία τῆς ἐγγράφης καὶ τῆς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1905 με δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Δαχεῖον τῶν Δώρων καὶ με τὰ λοιπὰ προνόμια, — συμφώνως πρὸς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 49ου φυλλαδίου, — λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου.

Τὸ ἀσφαλέστερον μέσον ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Μόνον ἀπὸ μέρους οὗ τοῦ Ταχυδρομικοῦ Γραφεῖο δὲν ἐκδίδουν ἐπιταγὰς, ὁ συνδρομητὴς δύναται νὰ στείλῃ τὴν συνδρομὴν του εἰς χαρτονομίσματα ἑλληνικὰ ὁ ἐκ τοῦ Ἑσωτερικοῦ, καὶ εἰς χαρτονομίσματα οἰκουμένης Κράτους ὁ ἐκ τοῦ Ἑσωτερικοῦ, καθὼς καὶ εἰς τοκομερίδια τῶν ἑλληνικῶν δανείων ἡ τραπεζικὴν ἐπιταγὴν ἐπὶ Παρίσιον, — ἐσώκλειστα πάντοτε ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, με πέντε σφραγίδας.

Ποσὰ μὴ υπερβαίνοια τὸ 1 φράγκον εἶνε δεκάτα καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους. Μόνον ἐκ μερῶν τῆς Τουρκίας οὗ δὲν ὑπάρχουν ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, εἶνε δεκάτα καὶ μεγαλήτερα ποσὰ εἰς ὀθωμανικὰ γραμματόσημα· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ τις 5 γρόσια δι' ἓν φράγκον ὅταν στέλλῃ ὀθωμανικὰ γραμματόσημα τοῦ Ἑσωτερικοῦ, καὶ 7 γρόσια δι' ἓν φράγκον ὅταν στέλλῃ ὀθωμαν. γραμματόσημα τοῦ Ἑσωτερικοῦ.

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπὴ τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1904 ἢ καὶ οἰονδήποτε ἄλλον τόμον, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τον συμπληρώσουν, εἰδοποιούται νὰ στείλουν τὴν παραγγελίαν των πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου, διότι κατόπι τὰ παλαιὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως θὰ τιμῶνται ὄχι λεπτὰ 15 ὅπως μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ λεπτὰ 20. — Τὰ ἐπιτιμωμένα φυλλάδια πρέπει νὰ ὀρίζονται ἀκριβῶς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ των καὶ τοῦ ἔτους (ἂνε ἡμερομηνία), νὰ συναποστέλλεται δὲ καὶ τὸ ἀντίτιμον, διότι παραγγελλοῦνται ἀποστολῆς φύλλων ἄνευ τοῦ ἀντίτιμου δὲν ἐκτελοῦνται.

Εἰ πῶς εἰδοποιούνται ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συμπληρώσουν ἢ νὰ πλουτίσουν τὴν σειρὰν τῶν τόμων των, διὰ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου πολλοὶ τόμοι τῆς Δ' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς θάνατιμῶν εἰς δραχ. 2,50, διότι πλησιάζουν νὰ ἐξαντληθῶν. Ὅσοι συμπεριρον των εἶνε νὰ κάμουν τὰς παραγγελίας των πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου.

Επ' εὐχαίρει τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν ἀνανεώσεων, ὑπενθυμίζομεν καὶ τὸ Σῆμα. Μετὰ τοῦ ἀντίτιμου τῆς συνδρομῆς εὐκόλιν εἶνε νὰ συναποστέλλουν καὶ τὸ ἀντίτιμον τοῦ Σήματος, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ποικίλουν τὸ ὥρατον τοῦτο καὶ διακριτικὸν κόσμημα τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως.

Παρακλοῦνται οἱ μετὰ τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφούντες, νὰ κάμουν τὰς ἐπιστολάς των ὅσοι τὸ δυνατόν συντομωτέρας, κατὰ τοὺς μῆνας τοῦτους τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐπιστολῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διὸν νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰαρίῳ μας εἰς φανίλους, ὃν ἵσασιν περιεῖναι 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σφ 1.

17. Λεξιγράφος.

Θύρον μ' Ἀργοναυτήν συνηνῶθη
Κι' ἀρχαῖος βασιλεὺς ἐξανερῶθη.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀντίθετου Καρχιδον.ου

18. Μεταγραμματισμὸς μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Σβύνω Ἰῶτα, βάζω Ἀλφα

Καὶ τὸ ἀναγραμματίζω,

Κι' ἀπὸ μυθικόν τι Τέρας

Κοπερτέρν τι σχηματίζω.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰππου

19. Αἰνίγμα.

Εἶμαι νόμισμα μικρόν,

Μὰ καὶ κατὰ χρονικόν.

Ἐστὴν ὑπο τῆς Ἰστορικῆς Καλύβης

20. Πυραμίδες.

+ Οἱ σταυροῖσσι μυθικὸν Βασιλέα.

★ + ★ = Πρόθεσις.

★ ★ + ★ ★ = Νῆσος Αἰγαίου.

★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Πλανήτης.

★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ἡμέρα

Ἐστὴν ὑπο τῆς Τριπλῆς Ψυχῆς

21. Ἐπιγραφή.

ΜΕΓΗ

ΥΟΙΟ

ΠΑΝΟ

ΝΥΟΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀστερόεντος Οὐρανοῦ

22. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 1 7 4 = Βασιλεὺς.

2 1 6 3 = Ζῶν.

3 4 1 5 1 4 = Προφήτης.

4 1 6 7 4 = Φυσικὸν φαινόμενον.

5 4 7 4 = Ἐπιθετον.

6 1 5 7 4 = Βασιλεὺς.

7 6 2 1 = Βασιλίσσα.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ταπεινοῦ Γίαισι

23-24. Λογοπαλινία.

1. — Λύκος ἔτρωγε πόδι προβάτου, καὶ τὸ πόδι ἦτον ἵππου. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό;

2. — Τί παπὰ ἔχουν οἱ Γάλλοι;

Ἐστὴν ὑπο τῆς Τυροφτηρῆς Ἑλπίδος

25. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς.

Τὰ ἀρχικά τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν χρονικὴν μονάδα, τὰ δὲ δεύτερα ὄνομα μηνός:

1, Ἀντωνία κατὰ πληθυντικόν. 2, Μέρος περιφρονῶν. 3, Βυζαντινὴν Αὐτοκράτειρα.

4, Πόλις ἀλλανδική. 5, Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Μαρτίου

27. Ἑλληνοπομφωνον.

α - εο - αιο

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Παταγικῶ

16. Γρίφος.

Θ πᾶς πᾶς

Θ πᾶς πᾶς

Θ πᾶς πᾶς

Θ πᾶς πᾶς

Θ πᾶς πᾶς

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀσπρου Ἀράπη

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἰ' ἡ λείψανος 10, διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλαχιστοῦ 10 λείψανος, διὰ τὸ καὶ αἱ ἀλλοιῶν τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λείψανος.

Ανταλλάσσω δελτάρια εἰκονογραφημένα καὶ γραμματόσημα παντοῦθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλὴς καὶ ταχεύει. — Michel Ch. Hannas, Nicolsie (Chypre). (E, 6)

Πᾶσα ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν ἐνεκα ἀσχο-
λιῶν μου. — Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ. (E, 7)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταῦθεν. — Démètre Pollakis, Petit National Han, 7, Galata, Constantinople. (E, 8)